

UUSIMPIA TIETOJA SAKSAN PUOLUEISTA

Saksan tilastotoimisto on julkaissut mielenkiintoisia tietoja vuonna 1912 suoritetuista parlamenttivaaleista (valtiopäivien vaaleista). Erittäin opettavaista on vertailla eri puolueiden voimasuhteita *maaseudulla* ja *kaupungeissa*.

Saksan tilastoissa, niinkuin useimmissa Euroopan valtioiden tilastoissa, maalaisasutuksiksi merkitään kaikki sellaiset, joissa on alle 2.000 asukasta, erotukseksi Venäjältä, jossa yhä tähän saakka on säilynyt se järjetön, poliisimaisvirkavaltainen, mielivaltainen tapa erottaa eri ryhmäksi ne asutukset, joita „nimitetään” kaupungeiksi, riippumatta lainkaan niiden asukasluvusta.

Pikkukaupungeiksi Saksan tilasto laskee asutukset, joissa on 2.000—10.000 asukasta, ja suuriksi kaupungeiksi asutukset, joiden asukasluku on 10.000 ja siitä yli.

Osoittautuu, että voidaan panna merkille sellainen seikka, että tietyn puolueen *edistyksellisyys* („edistyksellisyys”-käsitteen laajimmassa taloudellisessa ja poliittisessä merkityksessä) ja tämän puolueen voiman *suureneminen kaupungeissa* ja yleensä suurimmissa asutuksissa vastaavat hämmästyttävän tarkasti toisiaan.

Tältä kannalta Saksassa voidaan erottaa selvästi seuraavat neljä poliittisten puolueiden ryhmää:

1) sosialidemokraatit — ainoa täysin edistyksellinen ja sanan parhaassa mielessä „kansaa edustava” palkkatyöläisten joukkopuolue;

2) „edistysmielinen kansanpuolue” — pikkuporvarillinen demokraattinen puolue, tavallaan meidän trudovikkimme kaltainen puolue (mutta vain täysin porvarillisen eikä maaorjuudellisen yhteiskunnan oloissa);

3) „kansallisliberaalit” — suurporvariston puolue, saksalaisten lokakuulaisten ja kadettien puolue;

4) kaikki vanhoilliset puolueet, mustasotnialaisten tilanherrojen, klerikaalien, taantumuksellisten pikkuporvariiden ja talonpoikain puolueet (juutalaisviholliset, „keskusta”, s.o. katolilaiset, varsinaiset vanhoilliset, puolalaiset y.m.).

Eri puolueiden saama äänimäärä (prosentteissa):

	Sosialidemokraatit	Edistysmiehet	Kansallisliberaalit	Kaikki vanhoilliset puolueet	Hajanaiset ja epämieliset	Yhteensä
Maaseudulla	19,0	8,8	12,8	58,6	0,8	100,0
Pikkukaupungeissa	35,8	12,1	15,0	36,4	0,7	100,0
Suurkaupungeissa	49,3	15,6	13,8	20,0	1,3	100,0
<i>Koko Saksan mitassa</i>	34,8	12,3	13,6	38,3	1,0	100,0

Saksassa on yleinen äänioikeus. Edellä esitetty taulukko osoittaa selvästi, että Saksan maaseutu, Saksan talonpoikaisto (samoin kuin *kaikkien* eurooppalaisten, perustuslaillisten sivistysmaidenkin talonpoikaisto) on yhä näihin päiviin saakka *mittei täydellisesti* sekä henkisesti että poliittisesti tilanherrojen ja pappien orjuuttama.

Saksan kylissä annetaan mittei $\frac{3}{5}$ äänistä (58,6%) vanhoillisille, s.o. tilanherrojen ja pappien, puolueille! Talonpoika *oli* kaikkialla Euroopassa vallankumouksellinen, silloin kun se taisteli feodaaleja, maaorjuuttajia ja tilanherroja vastaan. Saatuaan vapauden ja pienen tilkun maata talonpoika, kuten tavallista, *teki sovinnon* tilanherrojen ja pappien kanssa ja muuttui taantumukselliseksi.

Mutta kapitalismin kehitys alkaa puolestaan kiskoa talonpoikaa pois taantumuksen sylistä ja johdattaa häntä seuraamaan sosialidemokraatteja. Saksassa sosialidemokraatit saivat vuonna 1912 kootuksi maaseudulla *jo mittei viidennen osan* (19,0%) kaikista maaseutuväestön äänistä.

Saksan nykyisen maaseudun poliittinen tila on siis tällainen. *Yksi viidesosa* seuraa sosialidemokraatteja, *yksi viidesosa* enemmän tai vähemmän „liberaalista” porvaristoa, *kolme viidesosaa* tilanherroja ja pappeja. Vielä on tehtävä

paljon työtä maaseudun valistamiseksi poliittisessa suhteessa. Saattaessaan pientalonpoikaiston taloudelliseen häviöön ja painaessaan sen yhä alemmaksi kapitalismi, voidaan sanoa, karkottaa voimalla taantumukselliset ennakkoluulot ihmisten mielestä.

Pikkukaupungeissa kuva on jo toisenlainen: sosialidemokraatit ovat jo ohittaneet liberaalisen porvariston (saaneet 35,8% äänistä 27% vastaan), mutta eivät ole vielä saaneet täysin kiinni vanhoillisia, joilla on 36,4% äänistä. Pikkukaupungit ovat pikkuporvariston, pääasiallisesti kaupallisen ja teollisen pikkuporvariston tärkein linnake. Pikkuporvaristo häilyy eniten eikä siksi anna vakinaista enemmistöä kenellekään, ei vanhoillisille, ei sosialisteille eikä liberaalille porvaristolle.

Suurkaupungeissa on sosialidemokratia voitolla. Sen mukana kulkee *puolet* väestöstä (49,3% äänistä), — saman verran kuin vanhoillisten ja liberaalien mukana (15,6 + 13,8 + 20 = 49,4%). Vanhoilliset vievät suurkaupungeissa mukanaan vain *yhden viidesosan* väestöstä, liberaaliporvarit *kolme kymmenesosaa*, sosialidemokraatit — *puolet*. Jos otettaisiin vain kaikkein suurimmat kaupungit, niin sosialidemokratian ylivoimaisuus olisi vielä paljoa täydellisempi.

Tunnettua on, että kaikissa nykyajan valtioissa ja yksinpä Venäjälläkin kaupungit kasvavat paljon nopeammin kuin kylät, että kaupungit ovat kansan taloudellisen, poliittisen ja henkisen elämän keskuksia sekä edistyksen pääasiallisia eteenpäinviejiä. Sosialidemokratian ylivoimaisuus kaupungeissa kuvastaa selvästi sitä, että tämä puolue on etumaisen kansanjoukkojen puolue.

Vuonna 1912 Saksan 65-miljoonaisesta väestöstä vain 25,9 miljoonaa asui maaseudulla, 12,3 miljoonaa pikkukaupungeissa ja 26,8 miljoonaa suuremmissa kaupungeissa. Viimeksi kuluneiden vuosikymmenien aikana, jolloin Saksasta on tullut täysin kapitalistinen valtio, verrattain vapaa valtio, jolla on vankka perustuslaki ja yleinen äänioikeus, on kaupunkiväestö kasvanut erikoisen nopeasti maalaisväestöön verrattuna. Vuonna 1882 maan 45-miljoonaisesta väestöstä asui kaupungeissa 18,9 miljoonaa, s.o. 41,8%; vuonna 1895 asui 52 miljoonasta 26 miljoonaa, s.o. 49,8%; vuonna 1907 — 62 miljoonasta 36 miljoonaa, s.o. 58,1%. Ja kaikkein suurimmissa kaupungeissa, joissa on asukkaita

100.000 tai enemmän, oli väkiluku samoina vuosina 3—7—12 miljoonaa, s.o. vastaavasti 7,4% — 13,6% — 19,1% koko väkiluvusta. 25 vuoden kuluessa koko väkiluku kasvoi 36,5%, kaupunkien väkiluku 89,6% ja kaikkein suurimpien kaupunkien väkiluku 254,4%.

Lopuksi on mielenkiintoista panna merkille, että puhtaasti porvarillisilla puolueilla on nykyisessä porvarillisessa Saksassa takanaan väestön *vähemmistö*. Vuonna 1912 sosialidemokraatit saivat koko Saksan mitassa *enemmän kuin kolmanneksen* annettujen äänten yleismäärästä (34,8%), vanhoilliset (s.o. pääasiallisesti tilanherrat ja papit) hieman vähemmän kuin *kaksi viidesosaa* (38,3%) ja kaikki porvarillis-liberaaliset puolueet *vain yhden neljänneksen* äänistä (25,9%).

Kuinka tämä on selitettävissä? Minkä takia porvarillisessa Saksassa, erittäin nopeasti kehittyvän kapitalismin maassa, enemmän kuin 60 vuoden kuluttua vallankumouksen (vuoden 1848 porvarillisen vallankumouksen) jälkeen ovat vallitsevina tilanherrojen ja klerikaalien puolueet eivätkä puhtaasti porvarilliset poliittiset puolueet?

K. Marx osoitti jo vuonna 1848 kaikkein tärkeimmän puolen tämän ilmiön selittämiseksi: Saksan porvaristo, joka säikähti proletariaatin itsenäisyyttä ja näki, että työläiset käyttävät demokraattisia laitoksia *omaksi hyväkseen* ja kapitalisteja vastaan, käänsi selkänsä kansanjoukoille, petti häpeällisesti vapauden asian, jota se oli aikaisemmin puolustanut, ja kääntyi nöyristelemään tilanherrojen ja klerikaalien edessä⁷⁷. On tunnettua, että Venäjän porvaristo on vuodesta 1905 lähtien kehitellyt näitä poliittisia nöyristelypyrkimyksiä ja poliittisia nöyristelyaatteita vieläkin uutterammin kuin Saksan porvaristo.

„Rabotshaja Pravda“ № 3,
heinäkuun 16 pnä 1913
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Rabotshaja Pravda“ lehdessä
tekstin mukaan